

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/15/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316204748
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1316204748.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Štíftovej, v sporovej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, Bratislava, zastúpeného advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Nám. Biely kríž 3, Bratislava, proti žalovanému: HOTEL SENEC a.s., Hattalova 12/A, Bratislava, zastúpenému PETKOV & Co s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, o zaplatenie 5.546 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 12C/66/2016-283, zo dňa 15.6.2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.
- III. Návrh žalovaného zo dňa 8.8.2018 na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) C.s.p. z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh žalovaného zo dňa 2.2.2018 na prerušenie konania do času, kým na základe písomného oznámenia súdu podľa postupu § 158 C.s.p. v spojení s § 25 ods. 2 Zákona o ochrane hospodárskej súťaže Protimonopolný úrad SR právoplatne nevyrieši otázku, ktorá je podstatná pre rozhodnutie v merite veci a súčasne súd nie je oprávnený riešiť a síce, či vyššie opísané konanie žalobcu je alebo nie zakázaným zneužitím dominantného postavenie na trhu; II. výrokom zamietol návrh žalovaného zo dňa 2.2.2018 na prerušenie konania do času, kým Ústavný súd SR v rámci konania podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR v spojení s § 37 a nasl. Zákona o ochrane hospodárskej súťaže právoplatne nerozhodne o návrhu súdu; v poradí III. výrokom zamietol návrh žalovaného zo dňa 2.2.2018 na prerušenie konania do času, kým Súdny Dvor Európskej únie v rámci prejudiciálneho konania v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o vyššie naformulovanej otázke. IV. výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.546 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.546 eur od 3.5.2016 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok V.). Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť k rukám žalobcu, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdneho úradníka o výške trov konania (výrok VI.).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou 14.3.2016 na súde domáhal proti žalovanému zaplatenia 5.546 eur s prísl. titulom vydania bezdôvodného obohatenia na základe toho, že žalobca nadobudol postavenie Organizácie kolektívnej správy v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z., a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia; žalobca vykonáva kolektívnu

správu na použitia diel ním zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Pri takýchto spôsoboch použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo iných priestoroch ubytovacích zariadení alebo v iných prevádzkach, ako reštaurácie, kaviarne, bary a pod. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení považuje za verejný prenos diel. Na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva žalobca takýmto verejným prenosom uzatvára žalobca s prevádzkovateľmi daných zariadení hromadné licenčné zmluvy, pričom základom na určenie licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Senec, ide o zariadenie v štandarde hotel 4*; podľa žalobcu žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Žalobca má z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádza k verejnému prenosu technickými zariadeniami v rozsahu 94 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Senec. V danom prípade, nakoľko ide o kolektívne spravované práva, ktoré spravuje žalobca, na takéto použitie diel autorov zastupovaných žalobcom sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom, ako organizáciou kolektívnej správy a žalovaným, ako používateľom diel. Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel, ale žalovaný ako člen Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky (ďalej aj „ZHaR SR“) osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil ZHaR SR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom a rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy boli neúspešné. Žalobca upozornil žalovaného koncom roka 2015 na skutočnosť, že používa ním spravované predmety ochrany neoprávnené a zároveň ho vyzval k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a k uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy za zvyšok roka 2015; nakoľko do dnešného dňa žalovaný dobrovoľne žalobcovi bezdôvodné obohatenie nevyplatil, žalobca si uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel, a to za obdobie od 1.1. do 31.12.2015 s tým, že výška bezdôvodného obohatenia je určená ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, ktorá by žalobcovi prislúchala za dané obdobie pri oprávnenom použití diel žalovaným.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu skonštatoval, že oprávnením na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 vydaným dňa 11.5.2010 Ministerstvom kultúry SR pod č. k. MK-663/2010-70/6165, získal žalobca oprávnenie na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Senec, v štandarde hotel 4* s tým, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádzalo v období od 1.1.2015 do 31.12.2015 k verejnému prenosu technickými zariadeniami v rozsahu 94 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Senec. Vychádzajúc z uvedeného dôvodil, že predmet konania má skutkový základ spočívajúci v používaní autorských diel žalovaným v predmetnom období bez zmluvného základu, pričom žalovaný za toto užívanie nezaplatil odmenu. Žalobca listinou Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv preukázal oprávnenie na výkon kolektívnej správy správ, keď nevidel spornosť v tom, že žalobca zastupuje autorov podľa listiny autorská spoločnosť so zoznamom autorov hudobno-dramatických diel, autorov literárnych diel, autorov audiovizuálnych diel a autorov výtvarných diel. Preto uzavrel, že žalobca vykonáva kolektívnu správu práv v zmysle § 78 a nasl. zákona č. 618/2003 Z.z. (ďalej aj „Autorský zákon“), zastupuje autorov vo svojom mene a na účet nositeľov práv (autorov) podľa § 81 ods. 3 cit. zákona a teda že, žalobca je s odkazom na § 81 ods. 1 písm. j) Autorského zákona aktívne vecne legitímovaným subjektom v tomto konaní.

3.1. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné prevádzkovanie ubytovacieho zariadenia Hotela Senec žalovaným v rozhodnom období, ktoré podľa samotných vyjadrení žalovaného bolo vybavené v 94 izbách zvukovo-obrazovým zariadením, televíznym prijímačom; izby žalovaného boli vybavené aj signálom, ktorý umožňoval príjem vysielania - retransmisie. Z uvedeného mal potom súd prvej inštancie za preukázané, že zvukovoobrazové zariadenia nachádzajúce sa v izbách ubytovacieho zariadenia

žalovaného boli spôsobilé a pripravené na šírenie diel tak, že pomocou týchto mohli diela vnímať osoby na izbách ubytovacieho zariadenia, t.j. na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať.

3.2. Pripomenul, že nakoľko podľa § 18 ods. 2 písm. h) zákona č. 618/2003 Z.z. má autor právo udeľovať súhlas na každé použitie diela (najmä na verejný prenos diela), žalovaný nemohol bez súhlasu autorov vykonávať verejný prenos diel; žalovaný netvrdil a ani nepreukázal, že mal od autorov, ktorých diela boli pripravené na verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení v ubytovni žalovaného súhlas na takýto verejný prenos, pričom nositelia práv (autori) majú v zmysle § 40 ods. 1 Autorského zákona právo na zaplatenie odmeny za každé použitie diela. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ by žalovaný tvrdil opak, bol by to práve on, koho by zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočnosti, že ten-ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv. Keďže žalovaný netvrdil uzavretie takejto zmluvy, podľa súdu prvej inštancie neoprávnené zasiahol do práv nositeľov práv (autorov) jednotlivých diel a dospel k záveru, že títo sa môžu v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona domáhať aj vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; dodal, že právo uplatniť vydanie bezdôvodného obohatenia má žalobca ako organizácia kolektívnej správy (§ 81 ods. 1 písm. j) cit. zákona). Žalovaný licenčnú zmluvu pre rozhodné obdobie neuzatvoril napriek tomu, že na použitie diel autorov zastupovaných žalobcom sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a žalovaným ako používateľom diel.

3.3. Na margo určenia obvyklej výšky odmeny v obdobných prípadoch, súd prvej inštancie vychádzal zo žalovaným nerozporovaného tvrdenia, že žalobca uzavrel zmluvu s 218 subjektmi prevádzkujúcimi ubytovacie zariadenie a v tomto kontexte považoval za potrebné ešte uviesť, že neskúmal primeranosť výšky tejto sumy, ale jej obvyklosť. Vychádzal z toho, že žalobca je síce jediným kolektívnym správcom práv a sadzobník je prejavom jeho vlastnej vôle, prípadne prienikom vôle zastúpených nositeľov práv - autorov, avšak žalovaný a ani Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky ako právnická osoba združujúca používateľov diel v zmysle § 49 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z., ktorého žalovaný bol v roku 2015 členom, nepožiadali, aby obsah hromadnej licenčnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy, vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany, určil súd (§ 82 ods. 2 Autorského zákona). Na uvedenom základe mal potom súd prvej inštancie za to, že výška odmeny podľa Sadzobníka je primeraná a obvyklú výšku určil na 2.773 eur ročne (94 izieb x 29,50 eura) a z tejto vychádzajúc, s poukazom na § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, určil dvojnásobok na 5.546 eur ročne.

3.4. Na vyššie uvedenom základe súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný sa na úkor autorov (ktorých práva spravuje žalobca) obohatil tým, že ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do ich práv; o spore rozhodol v zmysle § 48 ods. 1, § 56 ods. 1 písm. g), § 78 ods. 2, § 79 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. c), písm. i), písm. h), § 81 ods. 3, § 89 ods. 1 písm. j) a § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z., za použitia § 451 ods. 1, ods. 2, § 456 veta prvá, § 458 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žalovaný sa v období roka 2015 voči žalovanému bezdôvodne obohatil vo výške 5.546 eur podľa predchádzajúceho výpočtu, preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.546 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.546 eur od 3.5.2016 do zaplatenia, priznaného podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Konštatujúc, že pre povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nie je stanovená splatnosť a dlžník má plniť na výzvu (§ 563 Občianskeho zákonníka), mal súd prvej inštancie výzvu na plnenie preukázanú až doručením žaloby dňa 2.5.2016, z čoho vyvodil, že žalovaný bol povinný platiť nasledujúci deň a bezprostredne ďalší deň ustálil ako prvý deň omeškania; a pretože si žalobca uplatnil nárok na úrok z omeškania nad zákonom stanovený rámec čo do dĺžky trvania omeškania, súd prvej inštancie žalobu nad oprávnený nárok žalobcu čo do uplatňovaných úrokov z omeškania zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.5. Súd prvej inštancie stručne zdôvodnil zamietnutie návrhov žalovaného na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a), písm. c) C.s.p. s poukazom na nehospodárnosť a nadbytočnosť; mal za preukázané, že žalovaný so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu za r. 2015 neuzavrel, odmenu za použitie spravovaných predmetov ochrany žalobcovi nezaplatil, čo vyhodnotil tak, že ide o typický

prípád neplatiča, ktorý sa takýmito návrhmi snaží oddialiť zaplatenie žalovanej sumy, čím poškodzuje zastúpených nositeľov práv (autorov).

4. Proti vyhovujúcej časti rozsudku (výrok IV.) a súvisiacemu výroku o náhrade trov konania podal žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), písm. f), písm. h) C.s.p. odvolanie a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola jeho námietka o nedostatku aktívnej vecnej legitímácii žalobcu tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis v § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka; v konaní nebolo preukázané, že žalovaný vykonáva verejný prenos a oponoval, že žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku „obvyklej“ licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzobníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, ktoré per se predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien, je potom (ak by mu aj tento nárok patril) bezpochyby výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie požívať právnu ochranu. Samotné zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd „obvyklú licenčnú odmenu“ sú v dôsledku tohto zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu absolútne neplatnými zmluvami podľa § 39 Občianskeho zákonníka minimálne v časti licenčnej odmeny predstavujúcej „zneužitie“, a preto nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške „obvyklej licenčnej odmeny“ pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

4.1. Súdu prvej inštancie vyčítal nesprávne právne posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu; súd absolútne mylne vychádza z predpokladu, že samotným faktom, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práva, že mu bolo vydané oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, automaticky a bez ďalšieho postačuje na preukázanie toho, že žalobca zastupuje práve tých autorov diel a práve vo vzťahu k tým dielam, ktoré mali byť v žalovanom období (v roku 2015) predmetom verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia. Súd prvej inštancie aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu vyvodil z listín, ktoré neboli za žiadnych okolností spôsobilé túto akýmkoľvek spôsobom preukázať. Menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nepovažoval za dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu s tým, že aj v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií ide o dôkaz nespôsobilý relevantným spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Bol názoru, že súd prvej inštancie sa mylne domnieva, že oprávnenie na výkon kolektívnej správy a zákon per se preukazujú existenciu hmotnoprávneho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Upozornil, v čom spočíva aktívna vecná legitímácia; existencia hmotnoprávneho nároku oprávneného subjektu; ustanovenie § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona však upravuje len nepriame zákonné zastúpenie organizácie kolektívnej správy práv, čo je úplne iná právna „kategória“ ako aktívna vecná legitímácia. Žalobca by teda podľa odvolateľa mal vedieť, koho vo vzťahu k akému predmetu ochrany zastupuje a tieto informácie by mal byť schopný skonfrontovať s údajmi uvedenými v štatistike vysielania, ktorú v konaní predložil. Mal za to, že pokiaľ nepriamy zákonný zástupca (organizácia kolektívnej správy práv) v konaní nepreukáže, že na základe dohôd zastupuje práve tých nositeľov práv, ktorých diela mali byť predmetom verejného prenosu v žalovanom období, nepreukáže ani svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore; lebo samotné oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv ešte neopravňuje organizáciu kolektívnej správy práv uplatňovať v mene nositeľov práv ich nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci by aj skutočne existovali. Namietal, že z väčšiny tvrdení žalobcu nebolo možné zistiť rozhodujúcu skutočnosť, a síce kto je podľa jeho tvrdení nositeľom majetkových práv k audiovizuálnym dielam a súčasne potom nebolo možné zo strany žalovaného účinne konfrontovať žalobcove tvrdenia týkajúce sa zoznamu ním zastúpených autorov (údajných nositeľov majetkových práv).

4.2. Žalobca sa snažil svoju údajnú aktívnu vecnú legitímáciu v spore preukázať aj 13 formulárovými zmluvami uzatvorených s údajnými slovenskými oprávnenými nositeľmi majetkových práv, ktorým údajne výkon týchto majetkových práv prislúcha; odvolateľ brojil tým, že zo žalobcom predložených formulárových zmlúv však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať tieto údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy. Žalobca zároveň nepriložil a ani nenavrhol vykonať žiaden iný dôkaz. Z uvedeného potom nie je možné verifikovať, či žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali a už vôbec nie je možné verifikovať, či žalobcovi dali do správy práve taký predmet ochrany, ktorý mal žalovaný údajne v žalovanom období neoprávnene použiť. Zo zmlúv síce vyplýva, že údajní oprávnení nositelia práv dávajú do správy „všetky“ svoje diela, ale v

zmysle § 78 ods. 2 Autorského zákona je podmienkou účinného zverenia predmetu ochrany zo strany oprávneného nositeľa práv do správy organizácií kolektívnej správy písomné oznámenie oprávneného nositeľa adresované organizácii kolektívnej správy, ktoré obsahuje identifikáciu konkrétneho predmetu ochrany, resp. konkrétnych predmetov ochrany, na účely ich zaradenia do registra predmetov ochrany. Žalobca v spore ani k jednej zo zmlúv nepredložil písomné oznámenia, z ktorých by bolo zrejmé, ktoré predmety ochrany (a teda či vôbec nejaké) boli žalobcovi na základe predložených zmlúv do dobrovoľnej kolektívnej správy vôbec dané. A teda ani nebolo zo strany žalovaného možné verifikovať, či sú to práve také predmety ochrany, ktoré mali byť v roku 2015 obsahom verejného prenosu a zároveň nebolo možné verifikovať, či boli tieto predmety ochrany dané do správy žalobcovi zo strany oprávneného nositeľa (resp. vykonávateľa) majetkových práv, alebo či ich do správy žalobcovi zveril neoprávnený subjekt, ktorému výkon majetkových práv k predmetu ochrany (napr. v dôsledku existencie výhradnej licencie na použitie predmetu ochrany v prospech tretej a na prihlásenie skutočne oprávnenej osoby) neprislúcha. Menný zoznam údajných slovenských oprávnených nositeľov majetkových práv nepokladal za dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Tú možno preukázať výlučne písomnou dohodou s nositeľom práv, pričom z jej obsahu musí byť zrejma konkretizácia predmetov ochrany daných do správy v spojení s preukázaním tej skutočnosti, že práve tieto predmety ochrany boli žalovaným neoprávnene použité. Žalobca zároveň nenavrhol vykonať iné dôkazy svedčiacie o tom, že osoby uvedené v zozname zastupuje práve k tým predmetom ochrany, ktoré mal žalovaný v roku 2015 neoprávnene použiť. Podobne ako v prípade menného zoznamu údajných nositeľov majetkových práv, tak aj v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií, ide o dôkaz nespôsobilý relevantným spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore.

4.3. Žalovaný ďalej argumentoval tým, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore nemožno dovodiť z § 84 Autorského zákona, ako sa súd prvej inštancie mylne domnieva. Žalovaný v konaní vo vzťahu k interpretácii tohto ustanovenia zákona predložil stanovisko Ministerstva kultúry SR zo dňa 30.11.2016, z ktorého záverov vyplýva, že predmetné ustanovenie na prejednávajúcu vec aplikovať nemožno, keďže sa nevzťahuje na prípady vydania bezdôvodného obohatenia v oblastiach dobrovoľnej kolektívnej správy. A ak by sa aj pripustilo, že uvedené ustanovenie by sa malo aplikovať aj v tomto prípade, tak potom je potrebné skonštatovať, že prichádza do úvahy viacero spôsobov interpretácie, ktoré vo svojich dôsledkoch vedú k diametrálne odlišným záverom. Zároveň je potrebné skonštatovať, že práve ten spôsob interpretácie, ku ktorému sa priklonil súd prvej inštancie je v priamom rozpore s právom EÚ. Žalovaný bol názoru, že ak sa teoreticky má uvažovať o možnej aplikácii predmetného ustanovenia v tomto spore, tak potom ho je potrebné vykladať v spojení s § 78 ods. 2 Autorského zákona v spojení s § 81 ods. 1 písm. c) Autorského zákona. To znamená, že dôkazné bremeno na žalovaného prechádza len vtedy, ak chce vyvracať organizáciou kolektívnej správy dôkazmi podložené tvrdenia.

4.4. Výklad a interpretácia § 84 ods. 1 Autorského zákona súdom prvej inštancie je v rozpore s obsahom a účelom smernice 2001/29/EHS a neobstojí ani vo svetle recentnej judikatúry Súdneho dvora EÚ; v zmysle záverov prezentovaných v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ C-301/15 Soulier, Dove a i., je prezumovanie alebo implikovanie súhlasu nositeľov práv s výkonom ich výlučných práv organizáciou kolektívnej správy bez ich vedomia zákonným predpisom v rozpore s právom EÚ. Súdom prvej inštancie argumentáciu žalovaného opierajúcu sa práve o toto rozhodnutie úplne opomenul, materiálne sa argumentáciou z neho vyplývajúcou nezaoberal a v rozsudku sa s ňou žiadnym spôsobom nevysporiadal ani len v náznakoch (či je správna, nesprávna a prečo je tomu tak, či súd bral alebo nebral toto rozhodnutie do úvahy a prečo a pod.). Žalobca listinnými dôkazmi teda nielenže riadne nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, on v konaní z veľkej časti ani len netvrdil rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii, ktorú by následne v konaní relevantným spôsobom preukazoval a preukázal. Uviedol, že medzi zoznamom autorov a štatistikou vysielania, ktoré v konaní žalobca predložil do súdneho spisu, nie je žiadna spojitosť. Zo zoznamu nositeľov práv nevyplýva tá skutočnosť, o aký typ nositeľa práv ide (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.) ani to, vo vzťahu k akým jeho dielam zaradeným do zoznamu predmetov ochrany vedenom žalobcom podľa § 81 ods. 1 písm. f) Autorského zákona žalobca vykonáva kolektívnu správu. Zo štatistiky vysielania mu potom vyplýva, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase a konkrétnym vysielateľom a tiež tá skutočnosť, že v prípade tohto diela prichádza do úvahy niekoľko „typov autorov“ (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.). Nie je z neho však možné zistiť, kto týmto oprávneným nositeľom práv je. Z uvedeného potom nevyhnutne plynie záver, že žalobca v konaní tvrdil len toľko, že zastupuje nositeľov práv uvedených v zozname nositeľov práv a súčasne tvrdil, že došlo k údajnému neoprávnenému použitiu audiovizuálnych diel zaradených do vysielania podľa štatistiky vysielania. S výnimkou troch osôb (F., S. E. F.), ktoré sú

údajnými nositeľmi majetkových práv vo vzťahu k zoznamu predmetov ochrany, ktoré žalobca v konaní predložil, možno skonštatovať že žalobca vo vzťahu k ostatným nositeľom práv netvrdil a vo vzťahu ku všetkým nositeľom práv (teda vrátane F., S. E. F.) nepreukázal, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky (a teda údajne neoprávnene použitým dielam) zastupuje konkrétnych údajných oprávnených nositeľov majetkových práv, ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo, ku ktorému im prislúcha výkon majetkových práv, u žalobcu prihlásili za účelom zaradenia do zoznamu predmetov ochrany. Inými slovami, z väčšiny tvrdení žalobcu nebolo možné zistiť rozhodujúcu skutočnosť, a síce - kto je podľa tvrdení žalobcu oprávneným nositeľom majetkových práv ku audiovizuálnym dielam a súčasne potom nebolo možné zo strany žalovaného účinne konfrontovať žalobcove tvrdenia týkajúce sa zoznamu ním zastúpených autorov (údajných oprávnených nositeľov majetkových práv). Zamyslel sa nad úvahou, že Ak nevieme, kto je oprávnený nositeľ majetkových práv, nevieme ani to, či žalobca vôbec tvrdí, že ho na základe dohody a v dohodnutom rozsahu aj zastupuje. Ak potom absentuje takéto zásadné tvrdenie vo vzťahu ku zásadnej skutočnosti týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie [na úkor koho došlo k obohateniu a či žalobca vôbec disponuje mandátom na nepriame zastúpenie tejto osoby podľa § 81 ods. 1 písm. c) v spojení s § 81 ods. 3 Autorského zákona], nemôže ani žalovaný riadne uplatňovať svoje procesné právo navrhnúť dôkazy, ak realizácia tohto práva má smerovať k vyvracaniu takéhoto neexistujúceho tvrdenia žalobcu.

4.5. Akokoľvek, pokiaľ nebolo zo strany žalobcu na základe jeho tvrdení vytvorené riadne prepojenie medzi zoznamom nositeľov práv na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, nebolo možné overiť, či nositelia práv, ktorých zoznam predložil do konania žalobca, sú zároveň aj oprávnenými nositeľmi (resp. vykonávateľmi) majetkových práv k predmetom ochrany, ktoré boli obsahom vysielania v roku 2015. Totiž: (i) ak diela nositeľov práv, ktorých žalobca údajne zastupuje, neboli obsahom vysielania, nemohlo objektívne dôjsť ani k ich verejnému prenosu a pochopiteľne ani k bezdôvodnému obohateniu a/alebo (ii) ak by aj predmety ochrany uvádzané v konaní žalobcom boli predmetom prenosu, to ešte neznamená, že žalobca je oprávnený od žalovaného domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, pretože žalobca nemusí disponovať „mandátom“ od skutočného oprávneného nositeľa (vykonávateľa) majetkových práv. Objasnil, že totiž nie každý autor je zároveň aj nositeľom (oprávneným vykonávateľom) majetkových práv, a teda mu neprislúcha napr. právo udeľovať súhlas na použitie diela (t.j. udeľovať licenciu) a teda ani právo požadovať bezdôvodné obohatenie. Najmä vtedy nie, ak ide o audiovizuálne diela prípadne ak ide o spoločné dielo, akým je napr. aj slovenský dabing, pri ktorom sa primerane použijú ustanovenia o zamestnaneckom diele, podľa ktorých je nositeľom majetkových práv k dielu „zamestnávateľ“ a nie priamy pôvodca diela (autor).

4.6. Zrekapituloval, že od počiatku tvrdil, že v prípade audiovizuálnych diel zaradených do vysielania nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori, ale naopak producenti, ktorým autori nimi vytvorené „čiasťkové diela“ dodali „do audiovizuálneho diela ako celku“ na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena a z uvedeného dôvodu žalobca uplatňuje v tomto konaní nárok, ktorý mu nepatrí. Producenti alebo aj priamo vysielatelia, buď pre účely „autorskoprávneho použitia“ s autormi uzatvárajú zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami alebo ide v týchto prípadoch o tzv. spoločné dielo. V prípade spoločného diela potom ex lege vykonáva majetkové práva právnická osoba (producent, vysielateľ), ktorá vytvorenie spoločného diela iniciovala, zabezpečovala a usmerňovala analogicky ako v prípade tzv. zamestnaneckého diela zamestnávateľ. V oboch prípadoch autorom ďalej nepatrí právo udeľovať súhlas na použitie ich „čiasťkových diel“ dodaných do audiovizuálneho diela, pretože v tomto rozsahu toto právo patrí producentom alebo vysielateľom. Mal za to, že z uvedeného dôvodu objektívne nemôže a ani nemohlo dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi (vykonávateľmi) dotknutých majetkových práv, hoci naďalej zostávajú autormi svojich „čiasťkových diel“ a teda osobnostná zložka ich subjektívnych autorských práv ostáva nedotknutá. Vyslovil názor, podľa ktorého sa deje, že autori dostávajú za „to isté“ zaplatené dvakrát, a to by bol z pohľadu autorov ešte ten lepší prípad, keďže finančné plnenia sú smerované žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy a im samým v mnohých prípadoch v konečnom dôsledku nie je prerozdelené nič, alebo len symbolické plnenie. Prvýkrát (oprávnene) dostanú autori odmenu (vrátane licenčnej odmeny) priamo od producenta, či vysielateľa, druhýkrát (neoprávnene) od žalobcu, hoci žalobca nie je vôbec oprávnený udeľovať súhlas na použitie tohto diela ani sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, keďže toto právo nepatrí ani samotným autorom. Žalobca teda buď správu nevykonáva lebo neexistuje dohoda s autorom alebo ak ju vykonáva, v tomto prípade ju vykonáva neoprávnene v dôsledku neoprávneného

postupu autora, ktorý žalobcovi zveril do správy dielo, ku ktorému nedisponuje majetkovými právami z dôvodu, že nimi disponuje iný subjekt (producent, vysielateľ).

4.7. Pripomenul, čo je predmetom tohto konania; okrem iného aj zisťovanie skutočností vo vzťahu k existencii údajne neoprávneného verejného prenosu diel zaradených do vysielania a to prostredníctvom technického zariadenia umiestneného v jeho prevádzke. Žalovaný navrhol vykonanie dôkazu - kniha hostí žalovaného za rok 2015 za účelom zistenia, o akú veľkú verejnosť by mohlo v prípade vnímania toho ktorého individuálneho diela v izbách žalovaného ísť. Súd žalovaným navrhovaný dôkaz odmietol vykonať s odkazom na závery Súdneho dvora EÚ vyslovené vo veci C-162/10. Žalovaný navrhovaným dôkazom mienil do konania vniesť otázku, či pri súdom z navrhovaného dôkazu zistenej obsadenosti lôžok možno hovoriť o „verejnosti“, ktorej počet je malý alebo až bezvýznamný a z uvedeného dôvodu nemôže ísť o „verejný prenos“, ale len o „prenos“ (TV prijímač + signál) a odkázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ (napr. bod 21 „Svensson“ C-466/12, bod 32, 33 „ITV Broadcasting“ C-607/11, a najmä body 83 - 87 „Del Corso“ C-135/10), z ktorých vyplýva aj to, že musí ísť o umožnenie vnímania „toho istého diela“ paralelné alebo následné. Pritom, rozhodnutia ESD vo veciach C-466/12 a C-607/11 sú novšieho dáta ako rozsudok, na ktorý sa odvoláva súd a rozsudok C-135/10 je z toho istého dňa ako rozsudok, na ktorý poukázal súd prvej inštancie. Je teda možné badať, že na pôde Súdneho dvora EÚ dochádza k evolutívnemu vývoju judikatúry, pričom tento vývoj sa odkláňa od záverov prezentovaných v rozhodnutí C-162/10 a naopak, postupom času sa prikláňa práve k záverom rozhodnutia C-135/10, na ktoré poukázal v konaní žalovaný s tým, že súd celkom zrejme nevenoval tejto skutočnosti pozornosť.

4.8. Žalovaný mal ďalej za to, že na úrovni Európskej únie už bolo rozsudkom vo veci C-301/15 Soulier a Doko rozhodnuté, že právna úprava obsiahnutá v § 84 ods. 1 Autorského zákona je v rozpore s právom EÚ. Ak sa pripustí, že § 84 ods. 1 Autorského zákona sa má interpretovať tak, že neoprávnený používateľ má vydať bezdôvodné obohatenie organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na to, či táto dotknutého nositeľa práv zastupuje alebo nie, tak potom bol, podľa názoru žalovaného, súd prvej inštancie povinný vylúčiť z aplikácie vyššie uvedenú vnútroštátnu právnu normu; v tejto súvislosti predložil aj procesný návrh na prerušenie konania z dôvodu, že ak by sa súd odklonil od interpretácie § 84 ods. 1 Autorského zákona tak, ako ho uviedlo Ministerstvo kultúry SR vo svojom stanovisku a súčasne má v úmysle aplikovať toto ustanovenie na prejednávajúcu vec, je potrebné predbežne vyriešiť otázku prípadného porušenia práva EÚ, najmä čl. 3. ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Z jeho návrhu je explicitne zrejmé, že navrhuje, aby súd prvej inštancie požiadal Súdny dvor EÚ o interpretáciu práva EÚ. Súd prvej inštancie ďalej porušil § 162 ods. 1 C.s.p., keď neprerušil konanie v prípade, kedy je prerušenie konania obligatórne. Odôvodnenie zamietnutia návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. považoval na jednej strane za nedostatočné a jednak vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia. ZHaR SR, ktorého je aj žalovaný členom, podal na Protimonopolný úrad SR v súvislosti s dôvodným podozrením na zneužívanie dominantného postavenia zo strany žalobcu v minulosti až dosiaľ celkovo 3 podnety, a posledný podnet, ktorého argumentáciu prevzal aj do svojej procesnej obrany, bol podaný dňa 19.12.2016. Vo vzťahu k poslednému podnetu Protimonopolný úrad SR uplatnil svoju právomoc v zmysle § 22 ods.1 písm. b) zákona č. 136/2001 Z.z. a začal vykonávať prešetrovanie na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania podľa zákona č. 136/2001 Z.z. Pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie v čase, kedy nie je zrejmé, či konanie žalovaného je alebo nie je zakázaným konaním v zmysle zákona č. 136/2001 Z.z., je spôsobilé zasiahnuť do práv žalovaného v prípade, že konanie žalobcu naozaj zakázané bolo, o čom ale až neskôr deklaratórne Protimonopolný úrad SR rozhodne. Tým, že súd prvej inštancie neprerušil konanie, de facto aj de iure sám posúdil otázku aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne Protimonopolný úrad SR. Záverom dodal, že ak súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalovaný mal tvrdiť a preukázať, čo je v danom prípade obvyklou odmenou, ktorú možno považovať za primeranú, opäť pochybil; jemu totiž vyplýva iba povinnosť tvrdiť, že odmena žalobcu je neprimeraná (bez povinnosti preukazovať obvyklú odmenu) a žalobca je práve tou osobou, ktorá má tvrdenie o neprimeranosti riadne vyvrátiť a preukázať primeranosť odmien na základe objektívnych kritérií.

4.9. Vyčítal súdu prvej inštancie, že v rámci konania o žalobe nepoložil prejudiciálnu otázku, ktorej polozenie navrhoval žalovaný, no zároveň súd riadnym spôsobom nezdôvodnil, či a prečo sa (ne)stotožňuje s argumentáciou žalovaného, ktorú v rámci konania súdu prvej inštancie predostrel. Mal za to, že právne totožná otázka, akú mal v konaní riešiť aj súd prvej inštancie, už bola na úrovni práva EÚ zodpovedaná v rozsudku ESD C-301/15 (čo malo súd viesť k odmietnutiu aplikácie § 84

Autorského zákona z jeho strany), no pre odstránenie pochybnosti o správnom spôsobe interpretácie § 84 Autorského zákona zo strany vnútroštátnych súdov tak, aby predmetné ustanovenie autorského zákona bolo interpretované eurokonformne (v súlade s právom Európskej únie a v súlade s vôľou únijného normotvorcu) a teda zároveň aj za účelom správneho rozhodnutia vo veci samej, žalovaný z opatrnosti uviedol, že v predmetnom konaní je nevyhnutné zodpovedať doposiaľ súdom prvej inštancie opomenutú kľúčovú otázku; za tým účelom žalovaný z opatrnosti navrhol, aby sa odvolací súd obrátil na Súdny dvor EÚ s rámcovo naformulovanou prejudiciálnou otázkou.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalovaný uvádza neudržateľné výklady autorskoprávnej úpravy a judikatúry Súdneho dvora EÚ, takže pre bolo pre neho veľmi obtiažne v konaní vecne argumentovať. Pohľad žalovaného na hmotné právo a judikatúru Súdneho dvora EÚ je neeurokonformný, popierajúci práva autorov. Mal za to, že v konaní riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, ktorú opiera najmä o oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry SR č.k. MK-663/2010-70/6165 z 11.5.2010 udeleným žalobcovi podľa a v súlade s § 80 Autorského zákona, o zmluvu o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a o vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral hromadné licenčné zmluvy, a o príslušné ustanovenia Autorského zákona (najmä o § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i) a § 84 ods. 1). Žalovaným ponímanie preukazovania aktívnej vecnej legitímácie je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov; preukázal, že požiadavky žalovaného sú objektívne nezmyselné a šikanózne.

5.1. Nesúhlasil s tým, ako žalovaný interpretuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako súčet dielčích nárokov jednotlivých nositeľov práv, keď trvá na tom, že je potrebné v konaní preukázať, do práv ktorého konkrétneho nositeľa práv a zásahom do ktorého konkrétneho diela a kedy v r.2015 vysielaného, žalovaný skutočne zasiahol. Ozrejml, že licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu - t.j. právo do budúca používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje a to za licenčnú odmenu. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. V prípade verejného prenosu technickými prostriedkami - ako hromadného používania predmetov ochrany, vopred ani nie je známy presný rozsah a obsah vysielania, teda rozsah a identifikácia diel, ktoré budú predmetom vysielania, navyše počet kolektívne spravovaných predmetov ochrany sa v priebehu licencovaného obdobia môžu meniť. Bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licencovaného obdobia, používateľ je v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou oprávnenou organizáciou kolektívnej správy. Žalobca v tomto kontexte opätovne pripomenul, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha je podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu tohto práva. V prípade verejného prenosu technickými zariadeniami, ako hromadného používania predmetov ochrany, sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný. V nadväznosti na uvedené poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ v právnej veci Stowarzyszenie „Olawska Telewizja Kablowa“ proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, sp. zn. C-367/2015 z 27.1.2017, z ktorého vyplýva, že: „Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29.4.2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“ Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé

zložky zastupované žalobcom (najmä réžia, scenár a dialógy). Bez týchto zložiek by sa ani nemohlo hovoriť o audiovizuálnom diele, toľž nie o jeho televíznom vysielaní, prípadne verejnom prenose jeho televízneho vysielania. Navyše je nesporné, že diela okruhu autorov zastupovaných žalobcom tvoria výraznú väčšinu tvorivej, autorsko-právne relevantnej zložky televízneho vysielania, keď ide najmä o diela autorov audiovizuálnych diel, ktorými sú medzi inými aj režisér a scenárista audiovizuálneho diela, alebo aj autorov literárnych diel ako predlôh audiovizuálnych diel, autori výtvarných diel napr. pri animovaných filmoch atď., autori choreografie, autori prekladu a úpravy dialógov zahraničných audiovizuálnych diel.

5.2. Žalobca trval na tom, vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry, že pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Uvedené predpoklady pritom v konaní preukázal. Upriamil pozornosť na to, že keď žalobca predložil súdu na CD nosiči zoznam predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou TV vysielania na vybraných slovenských staniciach, tak žalovaný namietol, že v týchto zoznamoch našiel diela slovenských autorov, ktorí nie sú uvedení v zozname autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom na zmluvnom základe. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonávajúca správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv vedie celkové štatistiky použitia týchto diel slúžiace ako podklad pre rozúčtovanie príjmov za použitie diel káblovou retransmisiou, čo je odbor použitia spadajúci pod povinnú kolektívnu správu, kedy v zmysle interného predpisu žalobcu - Rozúčtovacieho poriadku - sa odmeny a príjmy z bezdôvodného obohatenia vybrané za verejný prenos prostredníctvom technických zariadení rozúčtávajú podľa zásad platných pre rozúčtovanie odmien a príjmov z bezdôvodného obohatenia vybraných za káblovú retransmisiu s tým, že príjmy za tzv. ďalší verejný prenos sa priradia k vybraným odmenám za použitie diel káblovou retransmisiou. Rozúčtovací poriadok ako interný predpis žalobcu je schvaľovaný najvyšším orgánom žalobcu, t.j. Valným zhromaždením žalobcu, a v zmysle § 80 ods. 3 písm. g) Autorského zákona bol predložený Ministerstvu kultúry SR v žiadosti o udelenie oprávnenia a v súlade s požiadavkou transparentnosti musí byť a aj bol a je verejne dostupný na webovej stránke žalobcu. Spôsob, akým sa autori a nositelia práv rozhodli po vybratí odmien a bezdôvodného obohatenia nakladať s týmito prostriedkami, teda spôsob ich rozúčtovania a vyplácania, je ich súkromnoprávnym nárokom a tento rozhodne nepodlieha kontrole a posudzovaniu žalovaného. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa žalobca v konaní domáha tak bola stanovená ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, za ktorú žalobca poskytoval používateľom licencie za tých autorov a nositeľov práv, ktorých zastupoval na zmluvnom základe, pričom takto vybraná suma sa v zmysle Rozúčtovacieho poriadku rozdeľuje medzi všetkých autorov a nositeľov práv, ktorých diela boli súčasťou verejného prenosu.

5.3. Tvrdenia žalovaného týkajúce sa audiovizuálnych diel sa v priebehu konania postupne vyvíjali, keď v podaniach najprv uvádzal „Nie je teda vylúčené, že nositelia práv vykonávajú tieto svoje majetkové práva sami a z toho dôvodu len oni jediní sa tak aj môžu voči vlastnom mene domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, ak ich autorské dielo bolo neoprávnene žalovaným použité.“ S odkazom na § 55 ods. 2 Autorského zákona bolo podľa žalovaného dôvodné predpokladať, že oprávnenými na vydanie bezdôvodného obohatenia sú producenti originálov audiovizuálnych diel. Neskôr v priebehu konania už žalovaný tvrdil, že autori a nositelia práv v prípade audiovizuálnych diel nie sú nositeľmi majetkových práv, nemajú vôbec právo udeľovať súhlas na použitie diel a takisto nemajú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovaného producenti alebo vysielatelia uzatvárajú s autormi zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami alebo že ide v týchto prípadoch o tzv. spoločné dielo. Objasnil, že nie každý zvukovoobrazový záznam je audiovizuálne dielo a nie každý výrobca zvukovoobrazového záznamu je výrobcom originálu audiovizuálneho diela. Pokiaľ teda žalovaný prisudzuje na základe predložených zmlúv medzi RTVS a autormi prekladu a/alebo úpravy dialógov RTVS postavenie nositeľa majetkových práv autorov a postavenie producenta, tak činí bez opory v autorskom zákone. Autorom audiovizuálneho diela je najmä režisér, scenárista, autor literárnej predlohy, animátor, autor dialógov. Žalovaný predložil súdu 6 zmlúv, z ktorých vyplýva, že sa autori zaviazali pre RTVS vyhotoviť pre už existujúce audiovizuálne dielo preklad, prípadne úpravu dialógov. Samotný dabing nie je audiovizuálne dielo a RTVS nie je výrobcom prvého originálu audiovizuálneho diela. RTVS tak môže mať a aj má iba postavenie výrobcu zvukového záznamu, prípadne zvukovoobrazového záznamu a tomu zodpovedajúce práva. RTVS v zmysle uvedeného nie je producentom.

Podľa predložených zmlúv by mala RTVS dokonca ako výrobca zvukovoobrazového záznamu získať licenciu aj na káblovú retransmisiu, čo je v priamom rozpore s autorským zákonom, keďže káblová retransmisia patrila a patrí do povinnej kolektívnej správy práv.

5.4. Licenčné odmeny, ktoré používatelia na základe hromadnej licenčnej zmluvy uhrádzajú žalobcovi v prípade verejného prenosu technickými prostriedkami sú stanovené paušálnou sumou, kedy vopred nie je známe ktorému nositeľovi práv a za použitie ktorých diel bude vyplatená. Samotné rozdeľovanie odmien je už na ľarchu a zodpovednosť žalobcu, kedy žalobca uviedol, že odmeny z verejného prenosu technickými prostriedkami sa rozdeľujú tak, že sa priradujú k odmenám za káblovú retransmisiu, čo je povinná kolektívna správa. Žalovaný v roku 2015 realizoval verejný prenos technickými prostriedkami, bolo teda jeho povinnosťou uzavrieť so žalobcom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu pred začatím verejného prenosu. Svoju povinnosť si nesplnil a tak je povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny. Žalovaným predložených 6 vyššie uvedených zmlúv tak nemá pre posúdenie nároku žalobcu aj z tohto dôvodu žiadnu relevanciu. Navyše dotknutým autorom prekladov a dialógov z odmien vybraných od všetkých používateľov (niekoľko stoviek tisíc eur) prislúcha odmena vo výške niekoľko centov, maximálne niekoľko eur. K tvrdeniam žalovaného v odvolaní, že autori „dostávajú „za to isté“ zaplatené dvakrát: prvýkrát autori dostanú plnenie priamo od producenta, či vysielateľa, druhýkrát od žalobcu, odvolateľ uviedol, že žalovaný opomína, že autori majú právo udeľovať súhlas na každé použitie diela a majú nárok na odmenu za každé použitie diela, a opomína, že použitie diela v audiovizuálnom diele je jeden spôsob použitia, vysielanie diela je ďalší spôsob použitia diela, káblová retransmisia je tiež jedným zo spôsobom použitia diela a verejný prenos technickými prostriedkami je ďalším samostatným spôsobom použitia diela. Žalobca preto uzatvára licenčné zmluvy s vysielateľmi, káblovými operátormi a aj používateľmi - prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení. Aj v stanovisku Ministerstva kultúry SR z 20.05.2015 je uvedené, že k duplicitě v platbách napriek tomu, že dve organizácie kolektívnej správy spravujú práva k rovnakému predmetu ochrany, nedochádza. Pre doplnenie dodal, že ak by sa výrobca originálu audiovizuálneho diela oprávneného k výkonu majetkových práv autora, alebo aj samotný autor alebo iný nositeľ práva, obrátil na žalovaného ako neoprávneného používateľa s nárokom o vydanie bezdôvodného obohatenia, tak nemôže nastať situácia, že by došlo k dvojitému plneniu za použitie jedného a toho istého predmetu ochrany. Žalobca sa síce v tomto konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo vlastnom mene ale v prospech nositeľa práv a plnením žalobcovi zaniká povinnosť žalovaného plniť inému zástupcovi nositeľa práv alebo aj priamo samotnému nositeľovi práv, ktorý by sa takéhoto plnenia domáhal.

5.5. Žalovaný konštatuje, že zmluvy o zastupovaní s nositeľmi práv, ktoré žalobca založil do spisu a recipročná zmluva založená žalobcom do spisu sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi; tieto tvrdenia žalovaného opätovne namietal s tým, že predmetné zmluvy sú platné, účastníci týchto zmlúv sa nimi riadia a za platné ich považovalo aj Ministerstvo kultúry SR, keď mu boli predkladané v súvislosti s konaním o vydanie oprávnenia. O žiadnej z predložených zmlúv nebolo právoplatne rozhodnuté, že je neplatná, ani sa nevedie a ani nikdy nevedlo žiadne konanie o určenie ich neplatnosti. Žalovaný v duchu spochybňovania a neuznávania všetkého čo žalobca uvádza, prehlasuje, že štatistiku vysielania na vybraných televíznych staniciach považuje za nedôveryhodnú, nakoľko mu nie je známy zdroj. Žalobca vyhotovuje zoznamy vysielaných diel na účely káblovej retransmisie, kedy údaje získava z viacerých zdrojov - od nositeľov práv, od vysielateľov, vlastnými aktivitami, od zahraničných partnerov, medzinárodných databáz predmetov ochrany a nositeľov práv, a pod.

5.6. Napriek tomu, že Ministerstvo kultúry SR bolo počas 12 rokov platnosti a účinnosti autorského zákona tvorcom a predkladateľom, nenavrholo zmeniť ustanovenie § 84 v tom zmysle, že sa vzťahuje výlučne na úhradu primeraných odmien. Podľa § 81 ods. 1 písm. a) Autorského zákona je organizácia kolektívnej správy povinná zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho práva, ktoré spravuje. Ak sa v stanovisku Ministerstva kultúry SR uvádza, že organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať pri povinnej kolektívnej správe iba ňou zmluvne zastúpených nositeľov práv a ostatní nositelia práv musia strieť nemožnosť uplatnenia ich práv, takýto výklad nemá oporu v autorskom zákone a je odňatím majetkových práv autorov a nositeľov práv. Žalobca má za to, že § 84 Autorského zákona treba vidieť vo všetkých súvislostiach vyplývajúcich z Autorského zákona, najmä však z prizmy § 78 až 85 Autorského zákona, ako aj účelu kolektívnej správy autorských a s autorským právom súvisiacich práv. Účel kolektívnej správy spočíva najmä v efektívnom výkone majetkových práv autora nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, t.j. umožniť uvádzanie predmetov ochrany na verejnosti, ale tiež uplatňovať účinnú ochranu týchto práv. S poukazom na uvedené v súvislosti s § 84 Autorského

zákona vyvodil, že ak bolo v odbore použitia predmetu ochrany udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy, či už dobrovoľnej kolektívnej správy v rozsahu limitovanom zmluvami s nositeľmi práv alebo povinnej kolektívnej správy zavedenej zákonom vo väzbe na ten ktorý odbor použitia toho ktorého predmetu ochrany, je používateľ predmetu ochrany, pokiaľ použil predmet ochrany, povinný vysporiadať si práva z tohto použitia prostredníctvom príslušnej organizácie kolektívnej správy, s výnimkou tých prípadov, keď preukáže, že kolektívnu správu nositeľ práv vylúčil, čo je však možné iba pri dobrovoľnej kolektívnej správe práv, keďže povinnú kolektívnu správu ex lege nie je možné vylúčiť. Ustanovenie § 84 ods. 1 Autorského zákona malo v praxi závažný nedostatok, a síce nemožnosť udelenia predchádzajúceho súhlasu organizáciou kolektívnej správy. Preto zákonodarca riešil uvedenú situáciu pri niektorých spôsoboch použitia, vrátane verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení, v novom autorskom zákone č. 185/2015 Z.z. v ustanoveniach § 79 a § 80 o rozšírenej hromadnej licenčnej zmluve. Ozrejmil, že v zmysle tejto novej právnej úpravy je výslovne možné, aby organizácia kolektívnej správy udelila licenciu aj pre nezastupovaných nositeľov práv tak, aby používateľ, ktorý používa diela hromadne, bez reálnej možnosti riešiť udelenie licencie individuálne, mal právnu istotu, že diela nepoužíva bez právneho titulu a aby na druhej strane bol autor riadne chránený pred neoprávneným používaním jeho diel.

5.7. V súvislosti s tým, ako žalovaný opiera svoju argumentáciu o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-301/15 a účelovo ho prezentuje ako riešiaci rovnakú právnu otázku, ako je otázka § 84 ods. 1 Autorského zákona, žalobca oponoval, že vo veci C-301/15 Súdny dvor EÚ riešil otázku on-line použitia obchodne nedostupných kníh; Súdny dvor EÚ rozhodol tak ako rozhodol nie preto, že by organizácia kolektívnej správy vo Francúzsku nemohla vykonávať práva aj za nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe, teda formou rozšírenej licencie, ale preto, že konkrétne podmienky právnej úpravy Francúzska v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv považuje Súdny dvor EÚ za nesúladne so Smernicou. V prípade audiovizuálnych diel mal za nesporné, že ich autori môžu predpokladať, že predmety ochrany budú obsahom televízneho vysielania a aj verejného prenosu technickými zariadeniami. Je tiež nesporné, že právna úprava § 84 ods. 1 Autorského zákona nijak neobmedzuje ani nepodmieňuje právo nositeľa práv vylúčiť kolektívnu správu. Žalovaný vo svojom odvolaní uvádza pomerne rozsiahly výklad o princípoch práva EÚ, o prednosti práva EÚ, priameho a nepriameho účinku smerníc a podobne. Žalobca samozrejme súhlasí, že tieto princípy sú bezpochyby základné princípy práva EÚ, ktorými sú členské štáty, a teda aj vnútroštátne súdy viazané, a to rovnako aj v tejto prejednávanej veci. Žalobca však poukázal na skutočnosť, že žiaden z princípov práva EÚ, a to ani princíp prednosti práva EÚ, ani žiaden iný, nemôže mať za dôsledok to, čo má za snahu dosiahnuť žalovaný, a to priznanie právnej ochrany osobe, ktorá dlhodobo vedome porušuje práva autorov a používa ich diela bez akéhokoľvek súhlasu alebo aspoň len snahy takýto súhlas získať, a zároveň mať za dôsledok odoprenie právnej ochrany autorov diel, ktoré žalovaný dlhodobo flagrantným spôsobom neoprávnené používa; opätovne poukázal aj na novú autorsko-právnu úpravu, autorský zákon č. 185/2015 Z.z., ktorý bol prijatý práve za účelom prebratia právne záväzných aktov Európskej únie. Ustanoveniami § 79 a § 80 Autorského zákona bol prijatý nový právny inštitút, tzv. rozšírená hromadná licenčná zmluva. Podľa tohto inštitútu organizácia kolektívnej správy udeľuje licencie jednak za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe a jednak za nositeľov práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe a ktorí výslovne nevylúčili kolektívnu správu práv a vylúčenie kolektívnej správy písomne oznámili organizácii kolektívnej správy.

5.8. K tvrdeniam žalovaného, že nebol preukázaný verejný prenos v jeho ubytovacom zariadení, a to v tom zmysle, že nebola v konaní preukázaná početnosť neurčitej verejnosti, nakoľko súd nepripustil dokazovanie predložením knihy hostí, kedy sa podľa žalovaného malo skúmať koľko hostí hypoteticky mohlo sledovať jednotlivé vysielané programy - žalobca poznamenal, že pripustením takto argumentácie by bolo nesporné následne potrebné i skúmať otázku, ako dlho sa v izbách ubytovacieho zariadenia nachádzali jednotliví hostia, pretože len pokiaľ boli skutočne v izbách ubytovacieho zariadenia prítomní, tak mohli hypoteticky sledovať jednotlivé programy. Mal za to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku dostatočne a podrobne zaoberal tzv. ďalším verejným prenosom a žalobcovi nie je zrejme, čo je v tomto odôvodnení žalovanému nezrozumiteľné. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa nestotožnil ani s týmito extrémne nesprávnymi výkladmi hmotného práva prezentovanými žalovaným. Žalovaný sa opätovne odvolával na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-135/10 vo veci SCF c/a Marco Del Corso z 15.3.2012 a namietal, že v jeho prípade v zmysle tohto Rozsudku nebola splnená podmienka „verejnosti“. Predmetom konania pred Súdnym dvorom EÚ sp. zn. C-135/10 však bola otázka, či v prípade poskytovania hudobnej kulisy v čakárni zubného lekára dochádza k ďalšiemu verejnemu

prenosu. Žalobca poukázal na bod 82 uvedeného rozsudku, kedy Súdny dvor EÚ výslovne uvádza, že zdôrazňuje nezastupiteľnú úlohu používateľa a že už rozhodol, že pokiaľ ide o prevádzkovateľa hotelového zariadenia a kaviarne, ten uskutočňuje prenos v zmysle smernice 2001/29. Súdny dvor sa v tomto sa v tomto rozsudku tiež výslovne odvoláva na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-306/05 zo dňa 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA; v ten istý deň ako Súdny dvor rozhodol vo veci SCF c/a Marco Del Corso sp.zn. C-135/10, teda 15.3.2012, rozhodoval aj vo veci verejného prenosu v ubytovacích zariadeniach, kedy prijal vyššie uvedený Rozsudok sp. zn. EÚ C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, na ktorý už poukázal. V tomto rozsudku sa Súdny dvor EÚ opätovne sa zaoberá pojmom verejný a verejný prenos, kedy jeho stanovisko je rovnaké ako v predchádzajúcich rozhodnutiach a v bode 42 koná záver: Súdny dvor už rozhodol, že hostia hotelového zariadenia predstavujú celkom významný počet osôb, takže sa musia považovať za verejnosť. Súdny dvor aj v tomto rozsudku odkazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-306/05. To, že sa súd prvej inštancie podrobne nezaoberal žalovaného zjavne neudržateľnými interpretáciami judikatúry Súdneho dvora EÚ nemožno považovať za vadu Rozsudku, ako sa to snaží žalovaný interpretovať. Žalovaný nepopieral tvrdenie žalobcu, že žalovaný uzatvoril licenčné zmluvy na používanie predmetov ochrany verejným prenosom v roku 2015 s inými organizáciami kolektívnej správy, a to SLOVGRAM a SOZA, uzatvorením ktorých potvrdil existenciu verejného prenosu vo svojom ubytovacom zariadení. Uzatvorením zmluvy so SLOVGRAM žalovaný získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto a uzatvorením zmluvy so SOZA súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam k použitiu uvedených typov predmetov ochrany formou verejného prenosu. Žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, ktoré nevyhnutne boli a museli byť súčasťou verejného prenosu. V zmysle uvedeného žalovaný mal teda povinnosť uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom, čoho si bol plne vedomý a v zastúpení ZHaR SR so žalobcom aj rokovo o uzavretí licenčnej zmluvy. Jedinou skutočnou príčinou neuzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy bolo, že sa strany nedohodli na cene. Žalovaný tým, že neuzavrel hromadnú licenčnú zmluvu a realizoval ďalší verejný prenos neoprávnené zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, keď podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona je neoprávnený používateľ povinný vydať bezdôvodné obohatenie.

5.9. K argumentácii žalovaného, ktorý vyčítal súdu prvej inštancie, že nevykonával dokazovanie porovnávacou štúdiou „Analýzy licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo dňa 12.9.2016“ (ďalej len „Analýza“) opätovne uviedol, že Analýzu vypracovala spoločnosť KPMG Česká republika, s.r.o. na základe objednávky ZHaR SR a samotní autori označujú materiál ako „štúdiu“, pričom uvádzajú, že jej cieľom je „analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom.“ Žalobca bol názoru, že Analýza, ktorá by mala dať odpoveď na otázku „aká je vhodná výška poplatku“ nemôže byť relevantná pre zisťovanie výšky odmeny, ktorá bola obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práv. Obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca založil do spisu všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos. Z uvedených zmlúv je nesporné, že žalobca uzatváral v roku 2015 s používateľmi hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 1.1.2015. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti.

6. Žalobca na záver vyjadril presvedčenie, že v konaní preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného ako aj výšku obvyklej odmeny, od ktorej sa odvíja výška bezdôvodného obohatenia, teda všetky žalovaným uvádzané dôvody od volania. Upozornil, že všeobecné súdy v skutkovo a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že žalobcom preukázaná odmena uvedená v sadzobníku bola v roku 2015 odmenou obvyklou v zmysle §

56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, čo mu vyplýva z jednotlivých rozsudkov okresných súdov, ktoré menovite konkretizoval ich spisovými značkami; osobitne označil aj prvé rozsudky odvolacích súdov, ktorými boli vyššie uvedené rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdené; uzavrel, že proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica vydanému pod sp. zn. 19C/4/2017 - ktorý ako jediný v Slovenskej republike poprel inštitút kolektívnej správy a ktorý žalovaný celkom pochopiteľne z desiatok rozsudkov súdov v skutkovo a právne obdobných konaniach považuje za jediný správny, argumentačne veľmi presvedčivý a podrobne odôvodnený - podal odvolanie.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť 5.546 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.546 eur od 3.5.2016 do zaplataenia, je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24.9.2019 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

8. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody; pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov.

9. Na ďalšie zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že typickými znakmi kolektívnej správy sú hromadnosť a kolektívnosť. Hromadnosťou a kolektívnosťou sa v praxi rozumie skutočnosť, že žalobca (alebo iný kolektívny správca) svojimi zmluvami poskytuje (v nepriamom zastúpení všetkých do kolektívnej správy prihlásených autorov) licenciu užívateľom diel vo vzťahu k veľkému počtu diel všetkých autorov alebo iných nositeľov práv "naraz", teda prostredníctvom jednej zmluvy, ktorá sa označuje ako hromadná. Okrem iného existujú hromadné zmluvy paušálne, na základe ktorých užívateľ diel zaplatí za určitú časovú jednotku (napr. za rok) určitú paušálnu čiastku, čím získa oprávnenie užívať všetky diela, ku ktorým príslušný kolektívny správca vykonáva kolektívnu správu práv bez toho, aby musel nahlasovať, ktoré konkrétne diela boli použité. Tento režim sa uplatňuje napr. v reštauráciách vo vzťahu k tam umiestneným rádioprijímačom a tiež v hoteloch vo vzťahu k televízorom umiestneným na jednotlivých izbách (použitie diel verejným prenosom prostredníctvom zvukovo obrazových zariadení). Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos a je preto povinný zaplatiť autorskú (licenčnú) odmenu. Okrem toho samotný autorský zákon v § 5 ods. 14 definuje pojem verejný prenos nasledovne: verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti. Ako je zrejmé zo samotnej definície, ani zákon nestanovuje ako podmienku určitý počet osôb, ktorých prítomnosť je nevyhnutná na to, aby sa mohlo jednať o verejný prenos. Odvolací súd sa preto nestotožňuje s výkladom zákona tak, ako to prezentoval v rámci svojej procesnej obrany žalovaný.

10. Na ozrejmienie právnej stránky veci odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti hromadná licenčná zmluva predstavuje zvláštny typ zmluvy, ktorý vo svojom záväzkovo-právnom vyjadrení v podstate nadobúdateľovi poskytuje len súhlas na použitie diel a to v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas, pričom samotná organizácia kolektívnej správy už po uzavretí hromadnej licenčnej zmluvy nekontroluje počet uskutočnených verejných prenosov v rozhodnej dobe. Znamená to, že predmetom tohto typu zmluvy je len udelenie súhlasu na používanie diela, čo nadobúdateľovi vytvára skutkový a právny rámec, v rámci ktorého takto pridelené právo môže využívať; to ako často k tomuto použitiu skutočne dôjde, je irelevantné.

10.1. Ak teda žalovaný disponoval viacerými TV nosičmi (technickými zariadeniami v rozsahu 94 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Senec), ktoré už vo svojej praktickej a funkčnej podstate umožňujú a primárne slúžia na zabezpečovanie verejného prenosu určitých diel (aj diel, práva ku ktorým spravuje žalobca) a v rozhodnej dobe nemal uzavretú so žalovaným

hromadnú licenčnú zmluvu, dochádzalo k jeho strany k realizácii majetkovej podstaty autorských práv spravovaných subjektov bez toho, aby im bola poskytnutá odmena.

11. Keďže žalovaný neuzavrel so žalobcom na rok 2015 hromadnú licenčnú zmluvu, zotrval v pozícii porušovateľa práv autorov (ako to fakticky skonštatoval aj súd prvej inštancie) a žalobca sa oprávnené proti žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 56 ods. 1 písm. g), v spojení s § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, totiž jednoznačne viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g), § 81 ods. 1 písm. i) zákona č. 618/2003 Z.z., keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriaďiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa na uvedenom základe stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný sa dopustil neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva, a preto je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach.

12. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj so závermi súdu prvej inštancie o existencii aktívnej legitímácie žalobcu v súdnom konaní; žalobca predložil v konaní oprávnenie Ministerstva kultúry SR č. 2/2004 zo dňa 11.5.2010 vydané pod č.k. MK-663/2010-70/6165, z ktorého vyplýva, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Povinnú kolektívnu správu práv je oprávnený vykonávať aj v odbore káblová retransmisia. Žalobca zároveň na podporu svojich tvrdení doložil do spisu CD nosič, na ktorom je uvedený zoznam všetkých autorov, ktorých zastupuje. Z uvedeného mal súd jednoznačne za preukázané, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Zákon umožňuje organizácii kolektívnej správy uzatvárať hromadné licenčné zmluvy, ktorými dáva nadobúdateľovi súhlas s použitím diel, ku ktorým spravuje práva. Na strane nadobúdateľa vzniká povinnosť uhradiť odmenu. Kolektívna správa sa vykonáva aj v rámci verejného prenosu predvedením predmetu ochrany akýmikoľvek technickými prostriedkami (§ 78 ods. 4 písm. b) Autorského zákona). Žalobca je v zmysle zákona povinný vykonávať kolektívnu správu riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia, pričom je povinný zastupovať nositeľov práv, s používateľmi uzatvárať zmluvy za rovnakých podmienok, dohodnúť s nimi odmenu a túto vyberať. K povinnostiam žalobcu patrí i domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva v prospech nositeľov.

13. Neobstojí námietka žalovaného, že na úrovni Európskej únie už bolo rozsudkom vo veci C-301/15 - Soulier a Doke rozhodnuté, že právna úprava obsiahnutá v § 84 ods. 1 Autorského zákona je v rozpore s právom EÚ, lebo ako uviedol, „prezumpovanie alebo implikovanie súhlasu autorov s výkonom ich výlučných práv organizáciou kolektívnej správy bez ich vedomia zákonným predpisom je v rozpore s právom EÚ.“ Odvolací súd však po preskúmaní predmetného rozhodnutia dospel k názoru, že v uvedenom rozhodnutí Súdny dvor EÚ prejednával otázku uplatňovania Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 26.2.2004; riešil otázku on-line použitia obchodne nedostupných kníh, čo je skutkovo a aj právne zásadne odlišné od verejného prenosu diel technickými zariadeniami, čo je predmetom tohto konania; po oboznámení sa s obsahom tohto rozsudku možno konštatovať, že Súdny dvor EÚ rozhodol tak ako rozhodol nie preto, že by organizácia kolektívnej správy vo Francúzsku nemohla vykonávať práva aj za nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe, teda formou rozšírenej licencie, ale preto, že konkrétne podmienky právnej úpravy Francúzska v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv považuje Súdny dvor EÚ za nesúladne so Smernicou.

14. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, že žalobca teda buď správu nevykonáva lebo neexistuje dohoda s autorom alebo ak ju vykonáva, v tomto prípade ju vykonáva neoprávnené v dôsledku neoprávneného postupu autora, ktorý žalobcovi zveril do správy dielo, ku ktorému nedisponuje majetkovými právami z dôvodu, že nimi disponuje iný subjekt (producent, vysielateľ). Žalovaný súdu ponúka taký výklad autorských práv, keď audiovizuálne dielo definuje ako spoločné dielo s tým, že takéto dielo je v právnom režime zamestnaneckého diela. Na toto margo žalobca uviedol, že audiovizuálne dielo je nesporne osobitným druhom diela spoluautorov, ako to vyplýva z § 5 ods. 2 Autorského zákona (za spoluautorov tohto diela sa považujú najmä), ktorého režim je navyše v zákone osobitne upravený (§ 55 Autorského zákona). Audiovizuálne dielo nie je spoločným dielom podľa § 10 Autorského zákona, ako to pod snahou uprieť autorom ich základné majetkové práva prezentuje

žalovaný. V prípade audiovizuálneho diela je potrebné rozlišovať majetkové práva autorov a iných nositeľov práv k dielam podľa § 18 Autorského zákona a majetkové práva výrobcov zvukovoobrazových záznamov a iných nositeľov práv so zvukovoobrazovým záznamom podľa § 66 Autorského zákona, majetkové práva vysielateľa podľa § 68 Autorského zákona. Majetkové práva autorov audiovizuálneho diela (t.j. práva pôvodných nositeľov práv), vytvoreného po 1.2.2007, mohli podľa § 55 Autorského zákona vykonávať výrobcovia originálu audiovizuálneho diela, avšak len za predpokladu kumulatívneho naplnenia osobitných podmienok; súhlasne so žalobcom hodno zopakovať, že žalobca má v zmysle preukázaného oprávnenia Ministerstva kultúry SR postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia („výkon majetkových práv autorov a iných nositeľov práv“) vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu práv autorov, ktorí sú pôvodnými nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu. Ako organizácia kolektívnej správy s priamym mandátom pôvodných nositeľov práv, je žalobca primárne a priamo legitimovaný na uzatváranie hromadných licenčných zmlúv s používateľmi a aktívne legitimovaný pri súdnom uplatňovaní majetkových práv autorov a iných nositeľov práv.

15. K namietanému spôsobu ustálenia výšky bezdôvodného obohatenia ako dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva odvolací súd poznamenáva, že v danom prípade samotná odmena nie je ekvivalentom zmerateľným, resp. odzrkadľujúcim skutočný rozsah používania diel, ale predstavuje plnenie za to, že takáto možnosť sa nadobúdateľovi poskytne. Samotný zákon č. 618/2003 Z.z. primerane reflektuje možnosť, že takáto situácia nastane aj v znení zákonných ustanovení, a to najmä v § 56 ods. 1, ktorý stanovuje zákonný rámec ochrany autorov, do ktorých práv sa neoprávnené zasiahlo. Toto ustanovenie predstavuje preventívno-represívne opatrenie, stanovujúce zákonné prostriedky, ktorými sa autor môže domáhať odstránenia nezákonného stavu. Najmä vzhľadom na skutočnosť, že v reálnom živote, kedy technické a informačné prostriedky umožňujú používanie diel temer bez možnosti riadnej kontroly, autori diel, práva ku ktorým spravuje žalobca, nemajú adekvátnu možnosť ochrany pred ich neoprávneným použitím, je zákonná úprava v ustanovení § 56 ods. 1 Autorského zákona prísnejšia a reštriktívnejšia.

15.1. Autorský zákon v § 56 ods. 1 písm. g) určil výšku bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do práv autora (ktorým je v súdnom prípade verejný prenos uskutočnený žalovaným bez súhlasu nositeľov autorských práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia) vo výške dvojnásobku odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Táto právna úprava je špeciálnou k právnej úprave bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku. Obvyklá odmena je taká, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia licenciu získali. Súd prvej inštancie vychádzal z odmeny podľa Sadzobníka žalobcu, na platení ktorej sa dohodol v licenčných zmluvách s 218 subjektmi prevádzkujúcimi ubytovacie zariadenie (podľa žalobcu za rok 2015 uzatvorilo so žalobcom 381 používateľov dohody o urovnaní, ktorí rešpektovali sadzobník žalobcu; v r. 2016 uzatvorilo za licenčné odmeny podľa tohto sadzobníka 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 258 používateľov dohody o urovnaní za rok 2016; v r. 2017 uzatvorilo 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 44 používateľov dohody o urovnaní; pre rok 2018 uzatvorilo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy), čo ju robí v uvedených predmetoch autorskoprávnej ochrany v ekonomických podmienkach Slovenskej republiky odmenou obvyklou.

15.2. Žalovaný považoval zmluvy predložené žalobcom, z ktorých bola súdom prvej inštancie ustálená „obvyklá licenčná odmena“, za absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka v časti licenčnej odmeny a to v dôsledku zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu, ktoré však žalobca nepreukázal. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu ČR použiteľnej v právnom prostredí Slovenskej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky sp. zn. 30 Cdo 1759/2011, zo dňa 21.12.2012, 30 Cdo 2715/2015, zo dňa 27.1.2016). Aj v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 24.3.2011, sp. zn. II. ÚS/101/2011, sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu dopráv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Odvolací súd na tomto mieste nad rámec uvedeného zdôrazňuje, že žalovaný napriek neúspešným rokovaniam

so žalobcom od r. 2015, nevyužil autorským zákonom (§ 82) danú možnosť požadovať, aby obsah hromadnej licenčnej zmluvy (vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany) určil súd.

16. Ako bezpredmetnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalovaného, že v prípade dôkazu porovnávacia štúdia - Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybratých krajinách Európy zo dňa 14.3.2016, sa súd prvej inštancie v rozsudku s týmto dôkazom nevysporiadal; súd prvej inštancie postupoval správne, ak nehodnotil a bližšie neskúmal predmetnú analýzu licenčných platieb, ktorú samotní jej autori označujú ako „štúdiu“, pričom uvádzajú, že jej cieľom je „analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom.“ Táto bola vypracovaná českou súkromnou obchodnou spoločnosťou (KPMG Česká republika, s.r.o.) bez účasti jednotlivých organizácií kolektívnej správy práv v Slovenskej republike a podľa názoru odvolacieho súdu, súdy nie sú oprávneným orgánom na posudzovanie a hodnotenie obsahu takéhoto dokumentu. Predmetom sporu pritom nebolo určenie primeranej ceny za výkon kolektívnej správy práv, ale vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie predmetov ochrany, ktoré spravuje žalobca.

17. Žalovaný v odvolacom konaní tvrdil, že nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska početnosti neurčitej verejnosti vo vzťahu k obsadenosti žalovaného s ohľadom na európsku judikatúru. Súd prvej inštancie vychádzal z verejne dostupných údajov o tom, že v relevantnom období sa v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Senec nachádzalo 94 zvukovoobrazových zariadení. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V rozsudku zo dňa 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Raffael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05, Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 rozsudku) uviedol, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice“. Odvolací súd súhlasí s argumentáciou žalobcu, že ak by žalovaný nerealizoval verejný prenos, neuzatvoril by licenčné zmluvy za používanie iných predmetov ochrany verejným prenosom v r. 2015 s inými organizáciami kolektívnej správy, a to SLOVGRAM a SOZA, uzatvorením ktorých potvrdil existenciu verejného prenosu vo svojom ubytovacom zariadení. Uzatvorením zmluvy so SLOVGRAM žalovaný získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto a uzatvorením zmluvy so SOZA súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam k použitiu uvedených typov predmetov ochrany formou verejného prenosu. Treba zdôrazniť, že rozsudok Súdného dvora C-135/10 vo veci Societa Consortile Fonografici (SCF) v Marco Del Corso, na ktorý poukazoval žalovaný, rieši verejný prenos v skutkovo odlišnom prípade.

18. Odvolací súd sa otázkou (ne)prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. nezaoberal, pretože žalovaný celkom jednoznačne v odvolaní uviedol, že odvolaním napáda iba výrok, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu a súvisiaci výrok o trovách konania. Prvé tri výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými boli zamietnuté návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) C.s.p., keďže neboli napadnuté odvolaním, zostávajú v zmysle § 367 ods. 2 C.s.p. nedotknuté a nadobudli právoplatnosť.

19. Pokiaľ ide o návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) C.s.p., ktorý z opatrnosti navrhol, aby sa odvolací súd obrátil na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou: „Bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?“, odvolací súd tento návrh zamietol. Vnútroštátny súd nie je povinný položiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru EÚ vždy, ak to

strany navrhnu alebo keď sa takáto otázka v spore vyskytne, ale len vtedy, ak dôjde k presvedčeniu, že pre jeho rozhodnutie vo veci je potrebný výklad práva EÚ, ktorý je sporný, prípadne, že je potrebné posúdiť (negatívne) platnosť právnych aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr EÚ. Súdny dvor EÚ teda nerieši otázky, ktorých výklad je natoľko zrejмый, že o ňom nemôže existovať rozumná pochybnosť a súd je spôsobilý ju posúdiť sám, keď má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, bez potreby predloženia Súdnemu dvoru EÚ ako prejudiciálnej otázky. Keďže v danej veci nemal súd prvej inštancie pochybnosti o tom, že rozhodnutie vo veci má podklad v predpisoch vnútroštátneho práva, aplikáciu ktorých vyvodil zo skutkových okolností danej veci a svoje skutkové a z nich vyplývajúce právne závery odôvodnil v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, možno konštatovať, že posúdenie opodstatnenosti žaloby a vyriešenie právnych otázok nastolených v tomto konaní patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdného dvora EÚ.

20. Žalovaný v podanom odvolaní napadol aj výrok o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny a žalovaný žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie, vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal v odvolacom konaní 100 % úspech.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).